

CAPÍTOL 1

COMENCEN LES VACANCES!

—Visca!! Ja han arribat les vacances de debò!! Ja s'han acabat les colònies! —cridava l'Arnau tot obrint d'una revolada la porta del pis—. No més metros, ni autobusos, ni activitats extraescolars! On són els calçotets? Ah!, sí, aquí els tinc... Adéu a la monotonia de Barcelona. Per fi me'n vaig al poble, a Santa Margarida, a la festa major! Ara no trobo les samarretes! A veure dintre de l'armari! Aquí les tinc... —L'Arnau continuava traient roba i parlant en veu alta—. Bé, ja està, mare, ho tinc tot preparat! —Ara cridava ben fort mentre treia el cap per la porta i dirigia la mirada cap al menjador, on la mare se l'escoltava petant-se de riure—. Ara és qüestió d'esperar el pare que arribi de la feina. Ho posarem tot dins del cotxe i amb un parell d'hores ja seré al poble jugant amb els meus amics... Això suposant que no canviï

de parer i ajorni la sortida per a més tard. Ja me l'imagino entrant al pis, arrossegant els peus per damunt del parquet, mirant-se els cordons de les sabates, deixant la roba d'executiu ben plegada damunt de la cadira i dient el que diu cada any amb un posat com si el portessin a l'escorxador.

L'Arnau havia arribat fins al menjador i gesticulava exageradament imitant el seu pare.

12

—«Les vacances d'estiu són pesades, llargues i xafogoses. Plou molt poc i, a més a més, se senten molts sorolls. D'aquests sorolls, n'hi ha dos que no puc suportar: el brunzit trompeta dels mosquits durant la nit i el brunzit a seques de les mosques durant el dia.»

L'Arnau agafà un dels barrets que hi havia a l'entrada i va continuar sobreactuant mentre la mare seguia rient a cor què vols:

—El pare, és a dir, el teu marit, s'aturarà davant del mirall del lavabo i seguirà recitant el mateix sermó de cada any. Tu i jo estarem asseguts al sofà esperant que acabi de parlar..., millor dit, de parlar cridant, ja que amb la porta tancada gairebé ni el sentirem. «Però si ara és la millor època per viure a Barcelona perquè no hi queda ningú. Molta gent comença les vacances i la majoria són ben lluny de la ciutat. Passar-nos el matí

al costat de l'aire condicionat i després, a la nit, anar a passejar per la Rambla i prendre'ns un bon gelat. Però, no, això no pot ser, ara ens toca visitar la família d'aquell poble i fins i tot quedar-nos-hi un bon grapat de dies.» «Però si Santa Margarida és el teu poble!!», li direm tots dos alhora després que jo hagi comptat fins a tres. «Això, a Santa Margarida...» —continuà l'Arnau tornant a fer el pallaso—. «On farà una calor que esberlarà les pedres! I després vindran les festes! Unes festes en què tothom aprofitarà el dia per menjar i la nit per suar la cansalada mentre ballen amb aquelles orquestres estridents i sorolloses... Ah, i no n'hi haurà prou de sentir el so trepidant dels passos dobles, els txa-txa-txas, les rumbes..., sinó que de matinalada, quan estaré fart de fer voltes i més voltes sobre els llençols suats, vindran els bronzits trompeta com maleïts àngels de l'infern per acabar-ho d'adobar...

Així que el pare va arribar, es va anar reproduint gairebé tot el que havia escenificat l'Arnau, que estava assegut al sofà del menjador mirant la tele i esperant que el pare es dutxés i es posés en solfa.

Tot i així, el pare, que era un rondinaire de mena, sempre acabava fent el que la mare i el

fill volien. Mira que li agradava poc sortir de Barcelona! Doncs cada cap de setmana agafaven el cotxe i, apa, a la carretera, cap a la costa o cap a la muntanya, i un cop al mes, cap a Santa Margarida.

Quan el pare va sortir del lavabo ben perfumat i ben pentinat, es va trobar amb el comitè de recepció al bell mig del passadís. L'Arnau, la dona i el Pirata —un buldog francès, tot de color blanc llevat d'una taca negra a l'ull esquerre, que havia estat el regal d'aniversari de l'Arnau després de demanar-lo dos anys seguits i que quan el veia li ensenyava la llengua com si estigués somrient— l'esperaven amb les maletes davant dels peus.

Van marxar en direcció sud per l'autopista mentre cantaven tots tres (el Pirata encara no s'hi veia amb cor, i pobre d'ell que ho hagués fet, perquè aleshores, en lloc de marxar de vacances, estarien a la consulta d'un psiquiatre) les cançons d'Els Pets, les d'Estopa i les d'altres grups que l'Arnau portava en el seu MP4.

Així que s'aturaren al carrer Major de Santa Margarida, l'Arnau saltà del cotxe com un esperitat i se'n va anar corrent a buscar els seus amics. Sempre anava acompanyat de la seva ombra en forma de gosset amb la llengua pengim-penjam. L'Arnau feia unes

gambades massa llargues i gairebé no el podia seguir.

—No facis tard al vespre, Arnau! —li va dir la mare. El que va dir el pare ja no ho va sentir, però s'ho imaginava. Que si aquest nen hauria de fer deures. Que si aquest nen tant de córrer no li serà bo. Que si aquest nen s'hauria de canviar les sabates...

Quan l'Arnau i el seu gosset van arribar davant de la casa del Miquel, el fill de l'alcalde, era l'hora en què el seu pare estava allargant la migdiada, per això van haver d'utilitzar la contrasenya: dos udols llargs i un de curt. Li va costar un parell de setmanes, a l'Arnau, ensenyar-la al Pirata. Cada dia, i durant una bona estona, es posava davant seu i després d'aixecar el puny el gos deixava anar els udols. El primer cop que ho va aconseguir el va premiar amb una galeta per a gossos, així que ara cada vegada que volia que ho fes li havia de donar una d'aquestes llaminadures canines. Portava sempre les butxaques plenes d'engrunes de galeta.

No trigà gaire a sortir, el Miquel, i a les mans portava la seva pilota de cuir.

—Ei, Arnau, com va això? —el saludà després d'acariciar el cap al Pirata. Durant tot l'estiu, l'Arnau i els seus amics es passaven els dies jugant a bàsquet o a futbol, anant en bici i remullant-se a la piscina del poble.